

VECKOBLADET

Fredag 30 augusti
Utkommer fredagar

1996 22:e årg.

21

För några veckor sedan slog blixten ner på bostadsområdet Djingis Khan. Genom den nya buss-tidtabellen fick vi veta att det omedelbart skulle byggas en bussgata från Iliogrändan ut till Östra Tornsvägen. Först reagerade jag naturligtvis negativt, jag ville inte att bussar skulle störa idyllen när jag satt ute på min veranda för att njuta av solen och naturen. Samtidigt vet jag att vi människor inte tycker om förändringar, vi slår bakut så fort något föreslås som förändrar det bestående. Det kanske är det som gör att myndigheter så sällan slår på stora trumman för sina planer och som också gör att de när planerna läckt ut struntar i allmänhetens protester.

Det var sådana tankar som gick igenom mitt huvud när jag här-omdagen satt ute på verandan och njöt av det fina vädret. Samtidigt som jag filosoferade iakttog jag också allt som hände runt omkring mig på ett nytt sätt, jag såg omgivningen som den ser ut nu och hur den färdiga bussgatan skulle förändra människornas rörelsefrihet. Gång/cykelbanan och ridstigen (som den planerade bussgatan skall korsa) som skapades i samband med det nybyggda området direkt öster om Djingis

FRÅN MIN VERANDA

Tankar kring en bussväg

Khan är livligt trafikerad. Jag såg barn som kom cyklande eller gående från Flygelskolan och Östra Tornskolan. Föräldrar hade hämtat sina barn på dagis och var på väg hem. Många vuxna cyklade till och från Konsum eller ICA. Hundar rastades och rätt som det var kom en häst med ryttare. Jag funderade över hur det skulle komma att se ut när bussgatan skulle läggas tvärs över gång/cykel/ridstigen. Vilka hinder skulle behöva byggas för att skydda speciellt barnen? De flesta som kommer från det nya området, Nya Iliogrändan, och använder gångbanan är inte på väg till någon buss, de har andra ärenden, och för dem är en bussgata inte till någon hjälp.

Tanken att motståndet mot bussgatan berodde på att jag inte tyckte om förändringar störde mig och jag började tänka efter hur min utsikt från verandan, eller gräsmattan som fanns dess-förinnan, såg ut när jag flyttade hit för tjugofyra år sedan. Utanför gräsmattan fanns en gångstig och på andra sidan om den fanns en åker, där de olika sädeslagen växte varje år. På andra sidan Östra Tornsvägen fanns en hög kulle, som när jag flyttade hit den 15 maj hade en bedövande gul färg. Det året växte raps på kullen. Här var tyst och lantligt stilla när min katt Johanna och grannens hankatt Matisse sprang omkring ute på åkern. Jag kunde se deras svansar sticka upp över säden och kunde följa deras krumsprång ute i naturen. Det enda hotet mot idyllen var den planerade östra ringvägen, som skulle gå precis där bussgatan nu planerats. Ären gick och ingen ringväg byggdes.

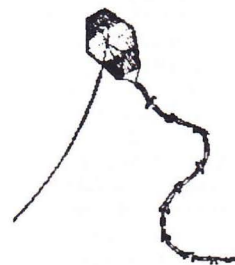
Däremot började man sent omsider bygga bostadsområden öster om befintlig bebyggelse, först på Mårtens fälad, sedan på var sin sida om Hardebergspåret. Förändringen bestod således inte av en ringväg, utan av nya bostadsområden. Det dröjde dock länge innan min utsikt förändrades. Inte förrän den vackra kullen grävdes bort och Maria Magdalena kyrka byggdes drabbade förändringen mig. På grund av kyrkans motstånd mot kvinnliga präster har jag lämnat den svenska kyrkan och nu fick jag plötsligt en kyrka tätt inpå mig. Det tog ett tag innan jag vände

mig vid den förändringen. Kyrkans baksida, som inte är särskilt vacker, ligger åt mitt håll. Framsidan är vacker och inomhus försiggår en del trevliga aktiviteter, jag har faktiskt varit där på föredrag två gånger.

Bebyggelsen av kullen betydde inte enbart att jag fick hus i närheten, på kvällarna tändes gatubelysning och det lyste inbjudande från fönstren. Under många år hade jag ett kolsvart mörker utanför fönstren när jag tittade ut. När det var stjärnklart var himlen fylld med stjärnor, det fanns inte en tom fläck på himlen. Den vackert stjärnprydda himlen försvann, nu får jag njuta av de stjärnor som lyckas överglänsa gatubelysningen. I många år undrade jag också över hur det skulle kännas att bege sig ut i mörkret mot Utmarksvägen och sent en kväll, efter att ha undrat i cirka 15 år, gick jag rakt in i mörkret. När jag kommit halvvägs hörde jag motorcykelbullen och blev lite orolig, men det var intet mot vad jag kände när motorcyklisterna stannade tätt intill mig. Jag trodde min sista stund var kommen, men när de frågade efter vägen till Kalmar lugnade jag ner mig. Sedan skyndade jag mig hem och lämnade det farliga mörkret bakom mig. Att se gatlyktor och upplysta fönster gör utsikten vänligare, hemtrevligare och ofarligare.

Nästa förändring gällde Östra Tornsvägen, som breddades och delvis höjdes för att det skulle bli möjligt att bygga en underjordisk gång, speciellt som skydd för barnen på vårt område när de skulle gå till skolan på andra sidan vägen. Den underjordiska gången, som jag ser från min veranda, är ful men nyttig, så den förändringen kan jag också acceptera.

Det sista bostadsområdet håller nu på att byggas öster om Djingis Khan. Man har lagt ner stor energi på att göra det människovänligt med gångstigar, små kullar och ridstig. Dessutom har man grävt en grop, strax utanför där jag bor, som skall samla upp allt regnvatten och smältande snö. Så att vi slipper översvämningar och stora vattenpölar. Gropen gjorde stor nytta i måndags när det stora åskregnet kom. Gropen fylldes nästan helt

under de 90 minuter regnet varade, och vi slapp få allt det vattnet utanför våra hus. Det är också en förändring som är positiv. Tidigare kunde det hända att vår gångstig snabbt fylldes med vatten, ibland fick vi ihop en stor sjö, som månen kunde spegla sig i på kvällen. Vackert men opraktiskt. Den vackra åkern, stillheten och lantligheten har försvunnit för alltid, nu är Djingis Khan-området kringgärdat av nya bostadsområden, vilket innebär liv och rörelse, som jag nu har kunnat notera från min veranda.

Och nu plötsligt skall man skära ett djupt sår i den trots allt fria naturen, som blivit ett resultat av tidigare planering. Människor och speciellt barnen har obehindrat och utan fara för sina liv kunnat röra sig på ett stort område. En bilväg, Neversvägen, har byggts runt det nyaste bostadsområdet ut mot Östra Tornsvägen. Bilvägarna har alltså placerats utanför och runt ett stort barnvänligt område. Det har blivit klart för mig att jag hittills accepterat alla de stora förändringar som skett i min närhet.

forts. sida 4

Medlemsmöte

Vänsterpartiet i Lund
måndagen 16 september 19.30
partilokalen

Mötets huvudfråga blir om vi ska ha ett fortsatt avtal med Skånes Dansteater eller inte. Partiets ställningstagande kommer troligen att ha en avgörande betydelse. Kom och ge dina synpunkter.

Sommarnöjen

Ja, då kör vi igen. Den lutherska plikt- och arbetsmoralen har fått vila, medan hedonismen kunnat breda ut sig, men nu håller det inte längre. Fast lite finns det väl att säga om sommarens nöjen.

Danskdagarna

Den som har upplevt det minns det: en badplats på högsommaren, sådär framåt 7-tiden en söndagskväll. Alla de andra tillresta från stan har åkt hem, några kvarglömda plastleksaker ligger kvar i strandkanten, det är tyst efter alla barnröster och tjatter, det är ännu ljummet i luften. Då kommer en efter en, nickande till varandra, ortens befolkning och ska svalka av sig efter dagens id. Tjejen i kiosken och hennes kompis, den gamla tanten på cykel, lantbrukaren i gården uppe vid vägen med sin fru. Lantbrukaren tar av sig flanelskjortan och sitter där och solar sin bleka hy, den gamla tanten badar i sin laxrosa underklänning.

Det är en mycket speciell stämning.

I början av augusti var s.k. danskdagar i Lund, såvitt man kan förstå i ett samarrangemang mellan ölkapitalet, Lundanytt och Lunds energiverk, den kända kultursponsorn som veckan efter annonserade en chockhöjning av elpriserna. Näväl, det hela ägde rum på Stortorget och jag var där på torsdagen för att spisa Henning Stärk, Holstebros svar på Hank Williams. Jag blev inte besviken, men det är klart vi blir ju alla äldre.

Men det intressanta var vilka vi var i publiken, som var alldeles lagom stor i det tilltagande regnet. Jag tror mig ha en hygglig personkännedom i stan och en någorlunda uppmärksam etnografisk blick. Man är ju så van att alla evenemang här domineras av 20-25-åriga studenter, och därutöver av deras lärare. Men nu var alla dessa i Paris och Bovallstrand, Immeln och Verona. Kvar var grabbarna och tjejerna från Veberöd och Staffans-

torp, och människorna från Linero och Papegojlyckan, dvs. det andra eller kanske det tredje Lund. En kille i fyrtioårsåldern med cowboyhatt spelade luftgitar med Henning en stor del av tiden medan fru och barn såg på. Det var mycket långt från Kulturnatten. Det var som en badplats på landet en söndagskväll när badgästerna åkt. Det var nästan så man skulle ha velat säga några uppskattande ord om Energiverket.

På lördagen var det Kim Larsen och då var allt som vanligt igen: trångt och fullt av studenter etc.

Marknadsläget

Jag var inte på Kivik i år, men Sjöbo höll stilen och det var gott om folk. Svalt och klart på morgonen, stigande värme tills marknadsplatsen är ett moln av damm vid tvåtiden innan regnet kommer som befriare. Tradition och förnyelse skulle kunna vara dessa marknadens motto: allt är sig likt och samtidigt föränderligt. På

marknaden finns det nyaste nya, här såg jag för nästan tjugo år sen batteridrivna persondatorer leverera horoskoperna och här saluförs produkter som bygger på den mest avancerade forskningen, t.ex. vad gäller hushållsknivar, fläckurtagning och våttorkning. Själv köpte jag i år ett mirakellim som kommer direkt från NASA:s laboratorier. Det hugger på två sekunder och är rent häpnadsväckande, det är knappt så det går att använda.

Vad gäller T-shirts så var det väl egentligen inga nya sensationer. Gamla favoriter står sig ("T-röd, För god att kolsyra"). Ett privattryck i begränsad upplaga ("Kostjägarna - Kokplutonen Revinge") kunde dock observeras. Man noterade ett intressant försök till nyorientering ("Jag pluggar fem poäng på distans, halvfart"). Jag återkommer med ny rapport nästa år.

Lucifer

Sättet att vandra i mellersta Italien

Den som gör en resa osv. I somras var Vandringssektionen i Italien och det ger anledning till några rapporter och reflexioner.

1. På väg till Italien passerar man tre andra främmande länder, alla med sin valuta. I alla har man anledning att köpa mat, öl, tidningar osv. För att vara garderad växlar man resevaluta med råge, och så står man där med en massa udda mynt. Ibland kommer man ihåg dem till nästa resa, ofta blir de liggande i en burk därhemma. Finn hade visserligen med sej sina överblivna schilling från sektionens Donauvandring på åttiotalet men avvisades kallt: den där sorten är utgången för längesen! Den vanlige semesterresenärens förtretligheter med valutan är ett mycket starkt skäl för en svensk anslutning till EMU.

2. Vi anlände till vår utgångspunkt Pistoia sent på kvällen men hade lyckligtvis fått tips om var vi kunde tälta. Det var ingen reguljär campingplats men en stor gräsmatta i anslutning till en idrottsanläggning och där fanns bl.a. duschar. Vi frågade några infödingar var vi skulle betala och fick svaret: Betala? Det är ju kommunal mark! Jämför med Lund där en inkompetent förvaltning inte har sett till att ordna några reservlösningar nu i sommar när den ordinarie campingplatsen varit ur funktion.

3. Pistoia är aktuellt för det snart inledda kulturutbytet med Lund och värt ett besök. Men lös tågbiljetten via Florens, den kortare vägen direkt från Bologna på den äldsta banan över Apenninerna har numera gles trafik. Vi tog alltså den nyare bana som Mussolini byggde och tyckte det var trädigt

med de långa tunnlarna. Samtidigt som vi var därnere togs första spadtaget till ännu en järnväg Bologna-Florens, en för snabbtåg där 61 av 67 km går i tunnel. Som tågresenär vill man se ut, och man blir betänksam över alla lokala opinioner som vill gräva ner järnvägar som upplevs som störande. Varför inte ersätta den planerade Citytunneln i Malmö med en högbana, en sån som finns t.ex. genom centrala Berlin?

4. Trötta efter sugande backar och hungriga anlände vi andra kvällen vid 22-tiden till Vaiano, en ort minst lika stor som Dalby. Ingen mat att få! I Dalby finns minst två pizzerior för den som vill äta italienskt. Minuspoäng till Italien.

5. Tredje dagen såg Sven en varg uppe på en hed.

6. Vi tältade alltså, oftast vilt och oregerat. Det är något av en myt att Sverige skulle vara unikt med sin allemansrätt.

7. Någon gång hittade vi dock en campingplats. Värden på ett ställe gav oss råd för den fortsatta vandringen och rekommenderade en markerad led utmed en bergskam. På kartan pekade han ut flera härbergen. Leden var enormt vacker, så ansträngande att man fick blodsmak i munnen och kulminerade på 1596 meters höjd. På nervägen fantiserade vi över allt vi skulle beställa in på det första näringsstället. Det var tillbommat, tydligen öppet bara på vintern när skidliftarna var igång. Sen kom regnstormen, samma som i norra delen av landet dödade flera personer. Lita aldrig på lokalbefolkningen!

8. Sjuåringen och tolvåringen klarade strapatserna utmärkt, och femtonåringarna tyckte det var trist

med den lusiga takten. Det var vi medelåldringar som bromsade. Men det är ändå roligt att det går att sammanföra femton personer med sådan spridning i ålder och kondition till en vandring på 180 km.

9. Vi hade startat i Toscana men kom efter bergen ner i Emilien. Det kallades tidigare det "röda" och av den epoken fanns minnen kvar i form av gatunamn: via Gramsci, via Togliatti, via Berlinguer. I Lund har vi vägar uppkallade efter Bengt Lidforss och Ernst Wigforss men inga kommunister har hedrats. Förhoppningsvis blir det annat om den politiska majoriteten får bestämma nästa val. (Jag tänker t.ex. på Per Meurling.)

10. Italienska stadskärnor är i regel bilhelveten. Då var det en lisa att uppleva Ravenna som ett par av oss gjorde på hemvägen. Stora delar av city var avspärrat för motortrafik och i gengäld fanns det överallt cyklar, något som man annars knappast ser i det landet, förutom de många landsvägsmotionärernas 36-växlade exemplar. (Det är ingen överdrift, vi såg en med sex klingor bak och tre fram plus extraväxel i navet.)

11. Sydsvenskan har ett antal år talat vitt och brett om ett slags Hansaregion omfattande Skåneland, Danmark och några nordtyska delstater, inte minst om att de kulturella kontakterna borde utvecklas. Törstande efter (syd)svenska nyheter störtar den hemvändande resenären ut på Hamburg Hauptbahnhof på jakt efter SDS eller andra svenska dagstidningar. I helvete heller, det finns inga, liksom det inte fanns några i München. I andra riktningen fungerar det däremot utmärkt: man

kant.ex. köpa Süddeutsche Zeitung på flera ställen i Lund.

12. Vandring 1997? Inget är bestämt.

Gr

Breaking the Waves

Lars von Triers film *Breaking the Waves* är en film som väcker debatt och kan tolkas på de mest skilda sätt. Vad vill Lars von Trier med sin film? Vilket är filmens budskap? Vill regissören upphöja det matyrskap, som filmens kvinnliga huvudperson Bess utsätter sig för, till ett moraliskt ideal? Är budskapet ett känslomättat inlägg i en moraldebatt eller är den ett relgöst budskap om gränslös kärlek och tolerans? Frågorna var många när jag omtumlad lämnade biosalongen.

Kvinnligt matyrskap

Landskapet i filmen är dramatiskt och vackert och den kvinnliga huvudrollsinnehavarens känsliga ansikte lämnar knappast någon oberörd. Helt utan förbehåll speglar Bess ansikte de inre stormar hon genomgår. Det är svårt att inte gripas av den livsglädje och sensualism hon utstrålar när hon och hennes älskade Jan är lyckliga tillsammans. Lika svårt är det att värjas sig mot den hudlösa sårbarhet som speglas i hennes ansikte efter Jans olycka.

Hennes man Jan förblir genom hela filmen en ganska anonym person. Han är ett snarast ett slags bakgrund till de dramatiska känslostormar som den kvinnliga huvudpersonen Bess upplever. Hon är en djupt troende ung kvinna som lever

på en isolerad ö, där en sträng religiös anda härskar. Till skillnad från den, av manliga patriarker totalt dominerade, fördömande och livsförnekande religionen är Bess egen religion full av liv och generositet. Hennes moral bygger på inlevelse och medkänsla istället för på bokstavstroende och principer. Bess utbrister i kyrkan i opposition mot de bokstavstroende patriarkerna: "Hur är det möjligt att älska ord och lagar. Bara människor av kött och blod är möjliga att älska." När Bess i filmens inledningsskede förälskar sig i Jan är hon beredd att ge upp sig själv totalt för hans skull. Hennes egen persons gränser tycks upplösas och hennes passion för honom gör henne hjälplös och helt beroende av hans kärlek.

Jan blir efter en olycka på en oljeplattform förklarad och Bess dras ner i en djup förtvivlan och är beredd att offra allt för att göra Jan frisk. För att få lindring i sina frustrerade sexuella behov begär Jan, att Bess skall ligga med andra män för att sedan med inlevelse kunna berätta om sina upplevelser för honom. Bess utför med vämjelse hans önskemål och Jan räddas, som genom ett mirakel, från sin förlamning.

I filmens slutscen ringer himlens klockor för Bess och hennes offer. Vad vill Lars von Trier med detta

slut på filmen? Är det totala offerandet av den egna personen det som skall rädda världen? I så fall måste man lägga in en religiös tolkning och ett ingripande i världen från gudomliga krafter. Det totala personliga offret kan knappast ses som en realistisk väg för att rädda världen ifrån elände och ondska.

Kvinnlig eller manlig moral

Ett sätt att tolka filmen är att den se den som en skildring av två skilda moraliska synsätt och ett ställningstagande för de moraliska principer som kvinnor i högre grad än män tycks vara bärare av. Carol Gilligan beskriver i sin bok "Med kvinnors röst" de moraliska principer som kvinnor enligt hennes egna undersökningar ofta utgår ifrån. Dessa bygger mer på empati, inlevelse och omsorg medan manliga moraliska normer oftare vilar på principer och regler. Von Trier tycks ha sitt hjärta hos kvinnorna i filmen. Både Bess och hennes kloka väninna är skildrade med värme och sympati, medan de manliga religiösa ledarna med sina dogmer och principer är frångagna varje mänskligt drag. Dessutom framställs frustrerad manlig sexualitet som en av onskans krafter i världen.

Hellre solidariska androgyn

Men jag frågar mig om Bess, med sitt martyrskap, verkligen visar prov på den typ av moral som Carol Gilligan kallar omsorgsmoral. I verkliga relationer måste båda parter överleva och ta plats och det gör inte Bess genom sitt totala offer. Speciella invändningar kan vändas mot Bess offer eftersom det utgör ett traditionellt könsförtryckande mönster. Den omsorgsmoral som Gilligan skildrar, tycker jag, snarare finns både hos Bess kloka, balanserade och empatiska väninna och hos den unge manlige läkare som behandlar både Bess och Jan.

För min egen del, som levande i en värld utan tro på gudomliga ingripande, representerar dessa båda personer (en man och en kvinna) solidariska handlade ett mera realistiskt ideal. Deras solidaritet bygger på egen styrka och inte på totalt beroende och uppgående i en annan person. Men jag tror inte att von Trier strävat efter att vara realistisk i sin film. Hans film väddar till våra känslor och han renodlar i sagans form det onda och det goda. Det är först efter filmen det är dags att gå hem och analysera. Gå och se filmen och låt er förbehållslöst färdas tillsammans med Bess genom alla hennes känslostormar.

Sm

Sommarlägerminnen - var tog punschen vägen?

Sommarläger - ordet smakar som fullmogna smultron på tungan. Minnen från sommarlovet soligaste vecka fladdrar förbi och lämnar kvar en doft av nybakta kanelbullar, eldens slickande såpa i näsborrarna för några sekunder. Jag tänker nu kort ta mig tillbaks till den sista veckan i juli 1996. Lördag kväll, den kollektiva middagen är precis serverad. Alla gamla som unga vänner är här, fåglarna kvittrar och solen smeker lekande de redan solbrända nackarna.

Klättra i nätet

Volleybollsnetet spänns upp, men hänger ensamt och livlöst första kvällen. Stelt och oböjligt innan Joel, Runo och övriga tjugo har lekt "klättra i nätet". Gräset knäböjer sig snabbt inför denna smäckra skara av svartfotade vildingar och efter en vecka är det brunt, nedtrampat och dött.

Förde som inte tillhörde gruppen "lata ungdomar" var det stormöte klockan 9:30 morgonen därpå, där det bl a diskuterades regler. Ex. ska var och en få lov att äta var den vill, eller ska det vara förbjudet att äta inomhus vid vackert väder? Om den senare punkten beslutats, vad är då definitionen för "vackert väder"? Visst blir det tjugigt ibland ... Efter detta uppfrysande stormöte, där många känslor sätts i svall, skingrar

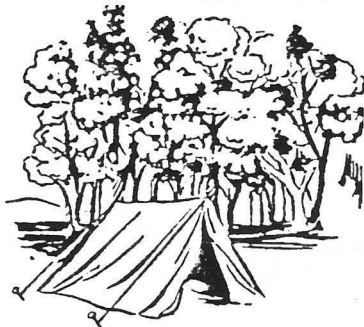
sig gruppen för olika aktiviteter som studier, barnpassning och matlagning.

I år var Stefan Olsson, Jan Danielsson och Ung Vänster mycket intressanta föreläsare med högaktuella diskussionsämnen; Genetik, landsbygdsutflyttningsidéer och utomparlamentarism. Många funderingar väcktes.

Pastakollisioner

Matlaget hade en stor innovation i år. Förändringen var den att de bytte ut alla sorters soppor mot alla sorters pasta, superlativen haglade. Lite kollision av samma pastarätter fick man räkna med, men

oj vad pasta är omtyckt och mättande! Men stopp ett ögonblick. de som så ordentligt bestämt att vuxna-är-man-vid-18-år, var blev punschen av? Efter vår svåra separationsångest från godiset, såg vi nu med glädje fram emot denna dryck. När denna inte dök upp, flydde vi i panik till Statoil i Lönsboda och dödade vår abstinens med massor av härligt lösgodis.

När jag nu har uppe ämnet tragedier och olyckor, så blev måndagen en riktig olycksdag på lägret: Det började med att Leo fick en allergichock av sitt penicillin, sedan täljde (stora) Ellen sig i benet och slutligen trampade Astrid på en dum geting - Hoppas att alla mår bättre idag! Ungdomarna (en diffus definition) trotsade allt som oftast solen och gömde sina myggbitna armar och ben under kudarna i "sovrummet", där allt annat än sömn utövades.

Ovanligt dimmig spökrunda

När jag en eftermiddag i slutet av veckan drog mig undan till tältet för att vila ögonen lite, passade "Lund" på att krossa "Malmö + övriga världen" i den årliga volleybollmatchen. Kanske min (eller min fars) frånvaro varit av betydande roll, mätte?

En solig vecka närmade sig sitt sorgliga slut. Spökrundan gav ett fascinerande dimmig (rökig) vision att spöken verkligen finns, bara

man tror riktigt mycket på dem. Lördagens boulefina slutade med Anna-Stina, Roland och Sonja som vinnare, har ni hört det förut? Kanottävlingen blev mycket blöt och minnet över vinnarna har tyvärr sköljts bort, förlåt. Festdagen blev regnig, men vi skulade under en suveränt smart uppbyggd presenning som Pelle hade kommit på, bra gjort!

Ett sista minne från lägret var den livliga salsa-, tango- och valsens som verkade uppskattas av barnen! Med minnena av dessa toner somnade jag i tältet eller var det rummet ...

... ses nästa år!

Hanna H Croneman

Sista sommardagen

infaller i Skåne enligt meteorologisk statistik den 15 september som är en söndag. Då avslutas Vandringssektionens dagen innan inledda Sensommarvandring, mellan hållplatserna Svedala och nyöppnade Svarte på järnvägen mellan Malmö och Ystad. På sandstranden nedanför Svarte kan man avsluta med sommarens sista utebad. Stärk dej inför hösten, kom med! Ytterligare information (om tider, tält eller vindskydd osv) i kommande nummer. Ring gärna Gunnar Sandin, tel. 135899.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Minnesord över Greta Hofsten

Greta Hofsten har lämnat oss i stor saknad. Greta Hofsten var en person som hade ideal, som hon inte övergav inför trycket från omgivningen. Hon trodde på rättvisan. Greta Hofsten var en också en mycket orädd person, sa ofta obekväma sanningar. Hon gjorde sig inte till för någon, var definitivt inte ute efter att skaffa fördelar genom att manipulera med sanningen. Samtidigt hade hon en mycket levande religiös överlygelse.

Greta Hofsten blev rikskändis då hon var ansvarig utgivare av tidskriften *Folket i Bild*, som publicerade avslöjande artiklar om den s.k. IB-affären. Dessa ledde till tryckfrihetsåtal, som hon ställdes till svars för men friades. Detta var i början av 70-talet.

1976 gifte sig Greta Hofsten med Gustaf Wingren, dåvarande professor i systematisk teologi och flyttade till Lund. Parallellt med arbetet som postiljon skrev Greta Hofsten böcker, höll föredrag, och var med i olika föreningar, Kvinnor i svart, Kvinna till kvinna, Vänortsföreningen Lund-Léon.

En av hennes huvudsysslor var engagemanget i föreningen Kristna för socialism. Denna förening som består av ett hundratal medlemmar från hela Sverige leddes av Greta Hofsten som också var redaktör för medlemstidningen *Nålsögat*. I flera år organiserade hon sommarläger med olika teman vid St Sigfrids folkhögskola utanför Växjö. Hon och maken hade också regelbundna träffar i hemmet, där det bjöds på te och smörgås, samtidigt som olika debattämnen inom gruppen Kristna för Socialism togs upp.

I allt sitt arbete var Greta Hofsten en mycket intellektuell person, hade åsikter, tyckte om att diskutera, läste flera dagstidningar, kunde debattera både kultur och politik. Diskussionerna slutade ofta med klarläggande och rappa formuleringar av Greta Hofsten. I det privata visade Greta Hofsten en troviss livsglädje in i det sista.

Greta Hofsten var också med och skapade traditionen att fira gudstjänst 1:a maj i Kryptan i Rödakapellet regelbundet spelade. Hon tyckte detta var årets höjdpunkt.

Vi är många som kommer att sakna Greta Hofsten. Hennes förebild kommer vi att bevara i ljus minne!

Charlotte Erlanson-Albertsson

Vinterbadarinnor

Sommaren är slut, åtminstone för oss som vinterbadar! Sommarlägrets filial för kvinnor träffas också detta år på kallbadhuset Ribersborg i Malmö. Mengivetvis är också andra kvinnor i olika åldrar välkomna att bada tillsammans med oss den 5:e i varje månad c:a kl 17. Om den 5:e inträffar på en fredag - söndag flyttas badet till måndagen därpå. Ibland fikar vi tillsammans efteråt på badhusets café eller går någon annanstans på stan.

Vi har upptäckt att det är en underbar upplevelse att efter den vedeldade bastun stiga ner i det nollgradiga vattnet i ett emellanåt dimmigt eller isbelagt Öresund. Mistlurarna bölar ibland, eller så stiger månen upp över Kockumskranen och Limhamnsvägens höghusprofiler. Då sitter vi ett tag på bänken och lägger åt sidan vardagsstressen i högen med våra kläder!

Karin

Från min veranda

forts fr sid 1

Men en bussgata som skär av en gångstig, en ridstig och går vidare upp mot en bilväg är att förstöra all tidigare människovänlig planering och skapa farliga olyckstillfällen, speciellt för barnen. Dessutom blir det nybyggda området med en bussgata helt inneslutet av motorvägar. En sådan förändring vill jag inte acceptera.

Det finns också en ekonomisk sida av saken. Varför bygga en ny väg, när det alldeles i närheten finns en alldeles nybyggd, bred väg, Neversvägen, runt det nya området. Att köra de extra meterna kan ta högst någon minut. Hållplatsen kan läggas på Neversvägen

En kulturvagn

rullar sedan i tisdags från Malmö förbi Lund till Stockholm resp. Göteborg. För den som inte har så brått att han/hon behöver åka X2 är det ett behagligt sätt att ta sej norrut. Vagnens bestånd av kvalificerade kulturtidskrifter räcker t.ex. för läsning ända till Mälardalen. Inget extra kostar det heller.

Den som inte planerar någon längre resa nu kan göra ett kortare besök. En biljett till t.ex. Höör kostar 30 kr och dit tar resan 22 minuter om man stiger på tåg IC 30 i Lund tisdag eller fredag 7.28. På den tiden hinner man kolla in Henrik Telemans utställning som hänger de närmaste två månaderna. Den kan sägas vara en fortsättning av hans storslagna hyllning till arbetet i form av den stora handskväggen som bl.a. visades på Konsthallen i Lund. Här har han skulpterat ett antal arbetsmärkta händer, omgivna av citat från personer som kunde vara händernas innehavare. Tankeväckande.

Gr

Tack till Röda kapellet

Lokala hyresgästföreningen Snödrivan på Klostergården vill rikta ett tack för att kapellet ställde upp och spelade vid invigningen av vår boelebana i våras.

Göte Bergström

vid Iliongränden, som ju blir lättillgänglig för de bussåkande och lämnar gångstigen ifred för skolbarn, dagisbarn, cyklist, handlande föräldrar, hundrastare, naturälskare och ryttare. Vad den nya tänkta bussgatan skulle komma att kosta vet jag inte, men den måste ju i alla fall bli dyrare än den busskur och busskyll som det skulle kosta om bussen kördes utmed Neversvägen. Någon har dessutom föreslagit att man skulle behålla bussens nuvarande körsträckning. Det blir i så fall ändå billigare, då spar man även kostnaden för en ny hållplats.

Att sitta på sin veranda och njuta av naturen och samtidigt filosofera kan ibland vara nyttigt.

Ingegerd Wedin

Röda Flåset

hoppas vi att Ung Vänsters blåsorkester inte kommer att döpas till, även om det är ett av namnförslagen. I alla fall tänker de nu, glädjande nog, permanenta den verksamhet som inleddes på första maj, och den 8.9 kl. 18.30 inleds regelbundna repetitioner som i princip kommer att hållas i deras lokal (Bredgatan 28) varannan söndag. Studiematerialet, som bl.a. omfattar ett antal låtar av Hanns Eisler, heter "Det danar uti rätens krater" och Birgit Stare har engagerats som musikalisk instruktör. Ytterligare upplysningar ges av Daniel Sestrajic, tel. 040-921411.

Gr

Skånska Dagbladet

är det inte alla som läser. Dem vill vi inte undanhålla Joakim Olléns (m) kommentar till Kockums omfattande flyttning av ubåtsjobb från Malmö till Karlskrona: "Det är inte så farligt. Skåne och Blekinge tillhör ju samma, sydsvenska region."

Gr

Möte om Emu och trafiken i centrum

Tre lördagar under hösten med start i slutet av september kommer Vänsterpartiet Lund att arrangera appellmöten på Mårtenstorget. Teman för mötena kommer att vara centrumtrafiken, sextimmarsdagen och EMU. Det senare som ett led i en kampanj mot svensk EMU-anslutning som Vänsterpartiet kommer att genomföra i oktober.

Olof Norborg

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Karin Blom, Marianne Sonby och Bodil Veige. Näste redaktör: Rolf Nilson

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82. Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: lunds.tidskriftsverkstad@mailbox.swipnet.se
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.